

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové věci žalobkyně **S. S. O., a. s.**, IČO X, se sídlem L. 1165/12, O., zastoupené Mgr. Ing. Petrem Konečným, advokátem se sídlem v Olomouci, Na Střelnici 1212/39, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2016, č. j. 23620/16/5100-31461-700796, ve věci daně z nabytí nemovitých věcí,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.

- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“) ze dne 26. 5. 2016, č. j. 23620/16/5100-31461-700796 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj, územního pracoviště v Olomouci (dále jen „správce daně“), ze dne 23. 9. 2015, č. j. 1593774/15/3101-70463-805743. Tímto rozhodnutím správce daně žalobkyni vyměřil daň z nabytí nemovitých věcí (dále jen „platební výměr“).

Z předložených podkladů vyplývá, že dne 19. 12. 2013 se konala valná hromada žalobkyně, na které došlo ke zvýšení základního kapitálu žalobkyně upsáním akcií s tím, že upisované akcie budou z části hrazeny nepeněžitým vkladem. Předmětem nepeněžitého vkladu byly pozemky ve vlastnictví občanského sdružení S. k. O. S. M. ž. Dne 21. 2. 2014 uzavřela žalobkyně se S. k. O. S. M. ž. smlouvu o převodu nemovitostí a písemné prohlášení vkladatele ke splacení upsaných akcií nepeněžitým vkladem na zvýšení základního kapitálu, na jejímž základě žalobkyně nabyla pozemky zapsané na LV X pro katastrální území N. U., obec O. Dne 30. 5. 2014 provedl Katastrální úřad pro Olomoucký kraj, katastrální pracoviště Olomouc, vklad do katastru nemovitostí s právními účinky k 25. 2. 2014.

Dne 2. 3. 2015 vyzval správce daně žalobkyni, aby podala přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí. Zástupce žalobkyně dne 16. 3. 2015 správcí daně sdělil, že žalobkyně není v této věci daňovým poplatníkem s povinností podat daňové přiznání na daň z nabytí nemovitých věcí.

Správce daně proto vyměřil daň z nabytí nemovitých věcí z moci úřední. Platebním výměrem žalobkyni vyměřil daň ve výši 436 336 Kč. Proti platebnímu výměru se žalobkyně odvolala a žalovaná odvolání napadeným rozhodnutím zamítla a platební výměr potvrdila.

Žalobkyně se v žalobě domáhala zrušení napadeného rozhodnutí i platebního výměru správce daně. Namítala, že rozhodnutí žalovaného je nesprávné a nezákonné. Tvrdila, že se žalovaný blíže nezabýval námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správce daně a tyto námitky nevypořádal.

Žalobkyně dále brojila proti tomu, jak správní orgány posoudily rozhodný den pro stanovení daně. Podle žalobkyně neměly správní orgány vyjít z toho, že ke vkladu do katastru nemovitostí v rámci postupu zvyšování základního kapitálu došlo dne 30. 5. 2014 s právními účinky k 25. 2. 2014.

Žalobkyně namítá, že správní orgány nebraly v úvahu to, že k rozhodnutí o zvýšení základního kapitálu došlo již před 31. 12. 2013, tedy za účinnosti zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obchodní zákoník“). Správní orgány podle žalobkyně nezohlednily přechodná ustanovení zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (dále jen „zákon o obchodních korporacích“). Z § 778 a § 779 zákona o obchodních korporacích vyplývá, že se u zvyšování základního kapitálu akciové společnosti mělo postupovat podle dosavadních předpisů. Za dosavadní předpisy nelze považovat pouze obchodní zákoník, ale také daňové předpisy. Ke zvýšení základního kapitálu došlo na základě právní úpravy v obchodním zákoníku, který byl účinný do 31. 12. 2013, proto není důvod, aby nebyl „proces“ dokončen i „po stránce daňové“ podle dosavadních předpisů. Přechodná ustanovení zákona o obchodních korporacích nejsou omezena pouze na konkrétní zákon; daňové předpisy nemají zvláštní režim nebo prioritu, jedná se tedy také o dosavadní předpisy. Žalobkyně v této souvislosti pouze obecně zmínila, že Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci na rozdíl od správních orgánů postupoval podle dosavadních předpisů.

Žalobkyně dále uvedla, že nemohla mít vliv na to, kdy dojde k zápisu rozhodnutí o zvýšení základního kapitálu do obchodního rejstříku a také kdy dojde ke vkladu do katastru nemovitostí; nemohla tedy ovlivnit, za účinnosti jakého právního předpisu správní orgány vklad provedou a k jakým změnám v právní úpravě mohlo v průběhu této doby dojít. Zákonodárce však pro tyto situace přijal přechodná ustanovení, kterými se žalobkyně řídila a vycházela z právní úpravy platné a účinné před 31. 12. 2013, proto nebyla povinna zaplatit daň z nabytí nemovitostí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhoval, aby krajský soud žalobu zamítl. Nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami. Z textu odvolání je zřejmé, že žalobkyně uplatnila ve svém podání pouze dvě námitky, se kterými se žalovaný vypořádal; žalovaný reagoval na všechny skutečnosti, které žalobkyně tvrdila. To, že se názor žalovaného lišil od názoru žalobkyně, nelze považovat za nedostatečné vypořádání námitek.

Žalovaný dále uvedl, že rozhodným dnem pro posouzení vzniku daňové povinnosti k dani z nabytí nemovitých věcí je okamžik, k němuž nastaly právní účinky vkladu do katastru nemovitostí, tedy v posuzovaném případě k 25. 2. 2014. K témuž dni vzniklo vlastnické právo k nemovitým věcem žalobkyně a je tedy i určujícím dnem pro použití příslušného hmotněprávního předpisu, v této věci zákonného opatření senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí (dále jen „zákonné opatření senátu“). Přechodná ustanovení zákona o obchodních korporacích nelze podle žalovaného v nyní rozhodované věci použít, protože je nelze aplikovat na vztahy v daňovém řízení.

Podle žalovaného žalobkyně nekonkretizovala, v jakém řízení postupoval Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci podle dosavadních předpisů, proto se k této žalobní námitce nemůže vyjádřit. Pokud měla žalobkyně na mysli postup krajského soudu při zápisu změny údajů do obchodního rejstříku, který vyplývá ze soukromoprávního úkonu upraveného v zákoně o obchodních korporacích či dříve v obchodním zákoníku, je logické, že krajský soud na základě přechodných ustanovení zákona o obchodních korporacích aplikoval dosavadní právní předpisy. Tento postup ale nelze použít analogicky na daňové řízení.

Pro úplnost žalovaný doplnil, že i za účinnosti obchodního zákoníku nabývala obchodní společnost vlastnické právo k nepeněžitému vkladu v podobě nemovité věci až vkladem do katastru nemovitostí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl krajský soud bez nařízení jednání.

Krajský soud nejprve posoudil námitku žalobkyně, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval všemi námitkami, které žalobkyně uvedla v odvolání. Krajský soud zjistil, že žalobkyně v odvolání proti platebnímu výměru ze dne 23. 9. 2015 nesouhlasila s tím, že „došlo k vložení s právními účinky vkladu ke dni 30. 5. 2014“ a dále, že „se jedná o rozhodný den pro posouzení všech okolností, za nichž se daň vyměruje“. Žalobkyně v odvolání uvedla, že platební výměr opomíjí to, že se jednalo

o vklad do základního kapitálu akciové společnosti podle obchodního zákoníku účinného do 31. 12. 2013, dále že platební výměr nezohledňuje přechodná ustanovení zákona o obchodních korporacích, podle kterých měl správce daně rozhodovat na základě dosavadních předpisů. Shodně jako v žalobě žalobkyně namítala, že ke zvýšení základního kapitálu došlo před 31. 12. 2013, a nemohla proto ovlivnit, kdy dojde k zápisu této skutečnosti do obchodního rejstříku a ke vkladu do katastru nemovitostí.

Krajský soud tedy zjišťoval, zda se žalovaný skutečně nevypořádal s některou ze shora shrnutých odvolacích námitek, a má za to, že tomu tak není. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přehledně vymezil, které námitky uplatnila žalobkyně v odvolání, a poté se všemi námitkami zabýval. Námitce týkající se data 30. 5. 2014, které správce daně považoval za den vkladu do katastru nemovitostí, dokonce přisvědčil a zdůvodnil, proč chyba v psaní neměla vliv na výrok platebního výměru. Poté žalovaný vysvětlil, proč není oprávněn postupovat podle obchodního zákoníku a z jakých důvodů se v daňovém řízení nepoužijí přechodná ustanovení zákona o obchodních korporacích. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že se žalovaný zabýval všemi odvolacími námitkami, a proto tato žalobní námitka není důvodná.

Krajský soud se dále zabýval námitkou vadného posouzení rozhodného dne pro stanovení daně a neuplatnění přechodných ustanovení zákona o obchodních korporacích.

Žalobkyně nesouhlasí zejména s tím, že jí správce daně vyměřil jako poplatníkovi daň z nabytí nemovitých věcí. Krajský soud proto musel zjistit, kdo byl v této věci poplatníkem daně, kdy vznikla daňová povinnost a kterým právním předpisem se správní orgány měly řídit.

Podle § 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), daňová povinnost vzniká okamžikem, kdy nastaly skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně, nebo skutečnosti tuto povinnost zakládající. Podle § 2 zákonného opatření senátu předmětem daně z nabytí nemovitých věcí je úplatné nabytí vlastnického práva k nemovité věci. Zákonné opatření senátu se použije v nyní rozhodované věci na základě jeho přechodného ustanovení uvedeného v § 57, podle kterého pro daňové povinnosti u daně dědické, daně darovací a daně z převodu nemovitostí, jakož i pro práva a povinnosti s nimi související, vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření senátu, se použije zákon č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření. Zákonné opatření senátu bylo platné od 30. 10. 2013 a účinné od 1. 1. 2014. K daňově rozhodným skutečnostem v této věci došlo až po 1. 1. 2014, proto správce daně nepochybil, pokud aplikoval zákonné opatření senátu.

Podle § 1 zákonného opatření senátu je poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí nabyvatel vlastnického práva k nemovité věci. Krajský soud proto řešil, kdy žalobkyně nabyla nemovitou věc. Z § 25 odst. 2 zákona o obchodních korporacích vyplývá, že vlastnické právo k nemovité věci zapsané do veřejného seznamu, která je předmětem vkladu, nabývá obchodní korporace zápisem vlastnického práva do veřejného seznamu na základě prohlášení podle § 19; to platí obdobně pro další věci, k nimž se vlastnické právo nabývá zápisem do příslušného seznamu.

Do veřejného seznamu, tedy do katastru nemovitostí, bylo vlastnické právo žalobkyně zapsáno dne 30. 5. 2014 s právními účinky k 25. 2. 2014 [jak vyplývá z § 10 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „zákon o katastru nemovitostí“), podle kterého právní účinky zápisu nastávají v okamžiku, kdy návrh na zápis došel příslušnému katastrálnímu úřadu].

Z výše uvedeného vyplývá, že se žalobkyně stala vlastníkem nemovitých věcí zápisem do katastru nemovitostí s účinky k 25. 2. 2014. Správce daně se oprávněně při stanovení daně řídil zákonným opatřením senátu a na jeho základě stanovil, že poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí je žalobkyně.

Krajský soud se dále zabýval námitkou, že se měly správní orgány řídit § 778 a § 779 zákona o obchodních korporacích. Z § 778 zákona o obchodních korporacích vyplývá, že se podle dosavadních právních předpisů až do svého skončení posuzují všechny lhůty a doby, které začaly běžet přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i lhůty a doby pro uplatnění práv, které se řídí dosavadními právními předpisy, i když začnou běžet po dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Ustanovení § 779 zákona o obchodních korporacích uvádí, že bylo-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona učiněno právní jednání vedoucí k rozhodnutí orgánu obchodní korporace, dokončí se takto zahájený proces podle dosavadních právních předpisů. Zde krajský soud zdůrazňuje, že v nyní rozhodované věci se jedná o stanovení daně jako veřejnoprávní povinnosti, nejedná se o spor vyplývající ze zvýšení základního kapitálu společnosti. Správní orgány neřešily soukromoprávní otázky týkající se zvýšení základního kapitálu upsáním akcií. Pro stanovení daňové povinnosti bylo pro správní orgány rozhodné pouze to, kdo nově nabyt nemovité věci a kdy k této skutečnosti došlo. K tomu existuje – jak již krajský soud vysvětlil výše – veřejnoprávní úprava, ze které měly správní orgány povinnost vycházet. Žalobkyně tedy nesprávně směřuje soukromoprávní úpravu týkající se zvýšení základního kapitálu a z toho vyplývající otázky a veřejnoprávní úpravu vztahující se na daňové řízení. Žalovaný se proto nemohl odchýlit od zákonného opatření senátu, které na stanovení daně z nabytí nemovitostí dopadalo, a rozhodovat podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013. Přejícná ustanovení zákona o obchodních korporacích mu tento postup - jak se nesprávně domnívá žalobkyně – ani neumožňovala. Krajský soud se proto neztotožnil ani s touto námitkou žalobkyně.

Krajský soud proto posoudil poslední žalobní námitku, že žalobkyně nemohla ovlivnit, kdy dojde k zápisu do veřejných rejstříků a tedy jaká právní úprava bude na rozhodovanou věc dopadat. K tomu krajský soud uvádí, že žalobkyně si sama zvolila, kdy se uskuteční valná hromada a dojde ke zvýšení základního kapitálu. Zákonné opatření senátu bylo platné již od 30. 10. 2013, žalobkyně se mohla o změnách právní úpravy již s předstihem informovat. Námitka, že nemohla ovlivnit, kdy dojde k zápisu do veřejného rejstříku, je také lichá. Žalobkyně podala návrh na vklad do katastru nemovitostí dne 25. 2. 2014, nemohla tedy očekávat, že za jakýchkoli okolností by ke vkladu mohlo dojít před 1. 1. 2014. Krajský soud se proto s touto námitkou také neztotožnil.

Podle § 32 písm. a) zákonného opatření senátu daňové přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí je poplatník povinen podat nejpozději do konce třetího kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, v němž byl v katastru nemovitostí proveden vklad vlastnického práva k nemovité věci. V souladu s tímto ustanovením

správce daně vyzval žalobkyni k podání daňového přiznání a když tak neučinila, vydal platební výměr. Krajský soud má za to, že správce daně tímto postupem nepochybil, stejně jako žalovaný, který následně platební výměr potvrdil. Na základě výše uvedeného proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 15. listopadu 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu